

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 98/2021
03.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Маја Ристић, адвокат из ..., против туженог „Симпо“ а.д. Врање, ради исплате, решавајући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Лесковцу и Основног суда у Врању, у седници одржаној 03.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овој правној ствари, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Основни суд у Врању.

Образложење

Тужилац је поднео 25.12.2017. године тужбу Основном суду у Врању против туженог „Симпо“ а.д. Врање, ради исплате неисплаћене зараде за период од октобра 2014. године до децембра 2016. године. Решењем П1 1601/17 од 25.06.2019. године, Основни суд у Врању, огласио се стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари, а по правноснажности решења предмет је уступио Привредном суду у Лесковцу, као стварно и месно надлежном.

Привредни суд у Лесковцу није прихватио стварну надлежност и предмет је доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали негативни сукоб стварне надлежности на основу овлашћења из члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-У, 55/14 и 87/18– у даљем тексту: ЗПП) и члана 30. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.116/08...113/17 и 88/18), Врховни касациони суд је одлучио да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Основни суд у Врању.

Одредбом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова прописана је надлежност основних судова да у првом степену суди у грађанскоправним споровима, ако за поједине од њих није прописана надлежност неког другог суда.

Одредбом члана 25. став 1. тачка 4. Закона о уређењу судова је прописана надлежност привредног суда да суди у првом степену у споровима поводом реорганизације, судске и добровољне ликвидације и стечаја, осим спорова за утврђење

постојања, заснивања и престанка радног односа који су покренути пре отварања стечаја.

У конкретном случају, води се спор између тужиоца као физичког лица и туженог који је привредни субјекат. Стечај над туженим је отворен решењем Привредног суда у Лесковцу Ст. бр. 8/2018 од 25.07.2018. године (став први изреке), док је ставом другим изреке одређено да се усваја унапред припремљени план реорганизације, те ставом трећим да се обуставља поступак стечаја над стечајним дужником „Симпо“ а.д. Врање. Наведено решење је постало правноснажно 21.02.2019. године.

Законом о стечају („Службени гласник РС“, бр.104/09...95/18), уређени су услови и начин покретања и спровођења стечаја над правним лицима, па је одредбом члана 1. став 2. одређено да се стечај, у смислу овог закона, спроводи банкротством или реорганизацијом. Под банкротством се подразумева намирење поверилаца продајом целокупне имовине стечајног дужника, односно стечајног дужника као правног лица (став 3. истог члана), а под реорганизацијом намирење поверилаца према усвојеном плану реорганизације и то редефинисањем дужничко-поверилачких односа, статусним променама дужника или на други начин који је предвиђен планом реорганизације (став 4.). Одредбом члана 167. став 4. истог Закона прописано је да правноснажношћу решења о потврђивању усвајања плана реорганизације у стечају, престају све последице отварања стечајног поступка, а у називу стечајног дужника брише се ознака „у стечају“.

Применом наведених одредаба произлази да се, доношењем решења којим се поступак стечаја обуставља због извршења плана реорганизације, стечајни поступак обуставља у целости, док у односу на правно лице, раније стечајног дужника, престају све правне последице отварања и вођења стечајног поступка, а самим тим и примена одредаба Закона о уређењу судова у погледу стварне надлежности у споровима поводом стечаја или реорганизације.

Имајући у виду напред наведено, а нарочито да је против туженог правног лица обустављен поступак стечаја због извршења плана реорганизације, а да је предмет конкретног спора захтев тужиоца за исплату неисплаћене зараде, у конкретном случају се не ради о спору поводом реорганизације и стечаја, па зато нису испуњени законски услови за успостављање надлежности привредног суда, већ је за суђење у овој правној ствари стварно надлежан основни суд.

Из изложених разлога, применом члана 22. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић